

de er på aktier, selv om staten har de 51 pct. af aktierne.

Det er derfor, vi slet ikke har de samme bekymringer over for, når det drejer sig om teleområdet, at åbne for, at andre teleoperatører kommer ind på markedet. Vi ser da også helt tydeligt nu, at der kommer et voldsomt prisfald, netop fordi to, der konkurrerer med hinanden, en gang imellem kan få prisen ned.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Når hr. Frandsen nu insisterer på, at vi skal til bunds i denne sag, bliver jeg jo nødt til at sige det, som det er, nemlig at SF i denne sag har gjort sit arbejde uhyre dårligt og forspildt de muligheder, der var for at finde en løsning på danske betingelser.

Der var to muligheder i denne sag: Enten at SF støttede regeringens forhandlingsmandat og dermed bar en liberalisering igennem, eller at vi havde stoppet regeringens forhandlingsmandat, hvilket var sket, hvis SF havde stemt imod og vi dermed havde fremtvinget en forhandling mellem Enhedslisten, SF og regeringen om en fornuftig løsning.

Jeg vil ikke være med til, at disse ting skal dikteres af EU, således som SF har accepteret. Jeg ville gerne have haft en forhandling, hvor disse problemer om monopoldannelse osv., som hr. Frandsen rigtigt nok peger på, kunne være indgået i en fornuftig løsning på danske betingelser uden diktater fra EU.

Disse muligheder blev forspildt på grund af SF's elendige arbejde. Og når hr. Frandsen nu fremturer i, at vi skal føre denne debat til bunds, bliver jeg nødt til at sige det rent ud, som det er. Men jeg vil godt understrege, at jeg ikke har ønsket denne polemik; den har hr. Frandsen ønsket.

Forskningsministeren (Frank Jensen):

Jeg skal straks beklage, at jeg tager ordet her under ordførernes debat. Jeg er sikker på, at hr. Aage Frandsen er i stand til at argumentere for sine egne synspunkter mod hr. Keld Albrechtsen, men jeg er nødt til at præcisere nogle kendsgerninger – selv om det selvfølgelig kan være belastende for Enhedslistens argumentation at få nogle kendsgerninger på bordet; det er jo altid besværligt at fastholde argumentationen, hvis man også får kendsgerninger med ind i billedet.

Jeg skal sige til debatten om, hvorvidt man kunne have fremtvinget en anden forhandlingsposition med baggrund i argumentationen om, at alle i Europaudvalget bare skulle have sagt til ministeren, at ingen ville bidrage til at tilslutte sig regeringens forhandlingsmandatoplæg i Europaudvalget, at der ligger et eksisterende forlig, og det eksisterende forlig vil løbe frem til udgangen af marts måned 1997 og vil kun kunne ændres, hvis det er sådan, at de partier, der har indgået det nuværende forlig, accepterer ændringer i det.

Det medfører, at den argumentation, som fremføres fra Enhedslistens side i debatten på nuværende tidspunkt, ikke holder en meter.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg har jo ikke deltaget i Europaudvalgets møder, men det var sådan, at regeringen ikke kunne have fået det mandat. Vi kunne selvfølgelig have sagt fra SF's side, at de slet ikke måtte gå ned og forhandle, og at der ingenting måtte ske. Så ville man formentlig alligevel have truffet nogle beslutninger i EU, og det er så et spørgsmål, hvad de ville have været.

Det, der var risiko for, var jo, at regeringens gamle partnere i denne sag, som også stadig væk er en del af forliget, ønskede den fulde liberalisering omgående, og det var vi imod. Det er det ene i det.

Det andet i det er, at uanset om det er EU, der har besluttet det eller ej, mener vi ikke, at der er grund til at beskytte Tele Danmark til evig tid. Det har vi ikke ønsket i denne sag. Vi har været villige til at se på en række ting, som det kan være fornuftigt at der er flere operatører der beskæftiger sig med.

Det er nu engang sådan, at den teknologiske udvikling gør, at det er tosset, at man har nogle, der har et bredbåndsnet, og andre, der har et fællesantenneanlæg. De to ting kan bruges til det samme i dag. Så er det jo tosset, at man ikke begynder med at åbne for, at vi alle sammen kan få adgang til at bruge det.

Det, der er afgørende her, er – på samme måde som det kan være det på en række andre områder på varemarkedet – at det er i brugernes interesse, at der er flere udbydere på området. Det er en helt anden diskussion, end når det drejer sig om sager, som ligger i den offentlige sektor.

I stedet for den dér opfattelse af, at man, hver eneste gang der er noget, man diskuterer, enten